

ibi reddunt: ἀρχων ἰῶν ὀδῶν & Vulg. *ad præcinendum melodiam.* Existimo eum fuisse præfectum musices, qui in cantione sacrorum psalmorum præivit Levitis. conf. v. 27. In præsentī loco, uti alibi sæpius LXX vertunt λῆμμα, *assumptio*, quos sequuntur Sym. & reliqui Prov. XXXI, 1. Alibi LXX reddunt ὄραμα, *visio*. Esa. XXI, 11. & XXII, 1. quandoq; ὄρασις, *visio*, Es. XIII, 1. & XIX, 1. &c. Cur נשׂו dicatur λῆμμα, *assumptio*, ea est ratio, quod prophetæ assumerunt verba Dei eaq; ore protulerunt. Sic Ps. L, 16. legimus: *impio dixit Deus: quid tibi est, ut enarres statuta mea*, נשׂוה, καὶ ἀναλαμβάνεις, & *assumis*, i. e. ore proferis, *pañum meum?* Eodem sensu Habak. II, 6. dicitur, *gentes parabolam* נשׂו *assument vel proferent ore.* Judæorum interpres Rasche explicat nostram vocem de acceptione & prolatione vaticinii, נשׂוה, inquit, *est assumptio vaticinii, quod sumpsit vel accepit per Spiritum Sanctum.* Hieronymus olim interpretatus est vocem nostram per *onus & vaticinium onerosum*, quem alii secuti sunt plures, quia viderunt pleraq; vaticinia esse onerosa, & multa mala prædicere, qua ratione onus appellari possunt. Sed dantur alia, quae multa bona & fausta promittunt, atque נשׂו dicuntur. v. g. Zach. XII, 1. Thren. II, 14. Prov. XXX, 1. vide B. Geier. Comment. in h. l.

Quod vidit) modo prophetico, uti prophetæ sua vaticinia per revelationem divinam cognoverunt.

vers 2.

Quamdiu) Hebr. הנה ער *quousq;*. Recte observat Aben-Esra, has voculas referri ad tempus & ad locum. In h. l. respicitur tempus, quare & Chaldæus vertit: *quamdiu.* Ex hoc loco apparet, prophetam nostrum longo tempore conspexisse peccata populi, & tam

E 2

publi-